

РЕШЕНИЕ

№ 39741

гр. София, 28.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 04.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разглежда дело номер **8683** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България. Образувано е по жалба на А. М. А., гражданин на С. срещу отказ за издаване на виза по заявление за издаване на виза № ВЕУ 25000310 V, подадено на 10.4.2025 г., издаден от завеждащ консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], Л.. Жалбоподателят твърди, че отказът е постановен без да са посочени фактическите основания съобразно чл. 10, ал. 2 ЗЧРБ, респ. – чл. 34, ал. 1 от Наредбата за реда и условията за издаване на визи. Маркирането на чл. 10, ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 ЗЧРБ без да са обсъдени фактите и без да е налице конкретизация какво е довело до изводите не може да послужи като фактически основания, нарушен е чл. 59, ал. 1 и 2 АПК. Освен бланкетно изброяване на отрицателните предпоставки по цитираните норми, административното производство се развива по Директива 2003/86/ЕС и ЗУБ, а не по ЗЧРБ и съответно – компетентен е председателят на ДАБ. Следва да се съобразят и чл. 34, ал. 1, т. 1-3 ЗУБ, по принцип, но не и за конкретния случай. Лицето, получило право да се събере, е непридружено дете, което не може да разполага с жилище за своя сметка. То подлежи на настаняване по реда на Закона за закрила на детето, както и следва да е здравно осигурено, като осигуровките се поемат от държавата. Въведени са несъществуващи правни изисквания. Те следва да се разгледат в производство за събиране на семейството. Оспореният акт е издаден и в противоречие с принципа за пропорционалност доколкото се засяга в значителна степен правото на личен и семеен живот, като в процесния случай не са налице ограниченията. В съдебно заседание твърди, че не е спазена съгласувателната процедура по чл. 30, ал. 2 от Наредбата за издаване на визи. Не приема, че не е ясна целта на пътуването – семейството иска да

се събере и това е най-добрият интерес на детето. Семейството му има разрешение за събиране, но всички те са с откази за издаване на визи.

Ответникът – завеждащ консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], Л., моли жалбата да се отхвърли като неоснователна. позовава се на становището на ДАНС, с което са се съобразили. Има данни от държавите членки, че страната се използва като транзитен пункт за страните от 3. Европа. Следва да се съобрази и принципът, че държавите – членки имат правото, в рамките на своя суверенитет, да контролират влизането, пребиваването и експулсирането на лица.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбоподателят е подал заявление за издаване на виза № ВЕУ 25000310 V, подадено на 10.4.2025 г., до завеждащ консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], Л..

Приложено е решение № 6505/28.5.2024 г. на председателя на Държавната агенция по бежанците, видно от което е разрешено на М. А. А. – непридружен непълнолетен, да се събере със семейството си– своите майка и баща, както и двама братя и сестра. Решението е връчено на 6.6.2024 г.

Представено е и решение № 4810/25.3.2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците, с което е предоставен хуманитарен статут на М. А. А.. Решението е връчено на 5.4.2024 г.

С обжалваният отказ ответникът е отказал да се предостави виза с мотива, че не е доказано достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Въз основа на обобщената информация за предоставените документи са налице основателни съмнения, че апликантът изпълва целта на пътуване като предлог за незаконна миграция.

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, от лице, адресат на оспорения акт, подлежащ на съдебен контрол, с право и интерес от оспорването му, с оглед на което е и допустима същата е допустима.

Видно от подаденото заявление за виза, то е за издаването на виза тип "Д". Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая такова твърдение е изложено в жалбата и то е конкретизирано, т. е. налице е предвиденото в законната разпоредба изключение, допускащо оспорване по съдебен ред на издадения отказ за виза от съответния тип (в този смисъл вж. определение № 6181/09.06.2025 г. по адм. д. № 5536/2025 г. на ВАС и др.).

Предвид така установеното съдът намира, че оспорването е неоснователно.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-26/16.1.2025 г. на министъра на външните работи и заповед № 1/20.1.2025 г. на посланика към Посолството на Република България в Л..

Той е издаден в предвидената в закона писмена форма.

Оспореният отказ е издаден по формуляр съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице.

Спазено е изискването за форма – оспореният отказ за издаване на виза тип "D" е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, визирани в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК (вж. в този смисъл решение № 2087/22.02.2024 г. по адм. д. 7021/2023 г. на ВАС и др.). В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В отказа са изложени мотиви, че има данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна; след проверки е установено, че носителите на основанието не пребивават в страната; нямат осигурено жилище и задължително здравно осигуряване; не могат да предоставят задължителното свидетелство за съдимост.

Съдът приема, че оспореният отказ отговаря на изискването да е мотивиран. В него е посочено правното основание за издаването му (чл. 10, ал. 1, т. 9, 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ); посочени са, макар и лаконично, конкретни фактически основания, относими към визираната законова разпоредба. Налице е позоваване на събрани по преписката доказателства.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения.

По материалната законосъобразност на отказа.

Съгласно нормата на чл.8, ал.1 ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл.3, ал.1 от Наредбата, визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит. Целта на въведения разрешителен режим е свързана преди всичко с националната сигурност, съгласно определението дадено в §1, т.1 от ДР на ЗДАНС, вр. с чл.2 от Закона за управление и функциониране на системата за национална сигурност.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 ЗЧРБ Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато:

9. няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на

пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане;

17. (нова - ДВ, бр. 9 от 2011 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 97 от 2016 г.) не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит;

22. (нова - ДВ, бр. 9 от 2011 г.) има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава;

24. (нова - ДВ, бр. 23 от 2013 г., изм. - ДВ, бр. 97 от 2016 г.) са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване;

Нормите на чл. 10, ал. 1, т. 9 и 17 ЗЧРБ предвиждат отрицателни предпоставки за издаване на виза – т.е. когато не са изпълнени посочените в тях условия. В оспорения отказ са изложени мотиви, че не са налице такива предпоставки, поради което и не е възможно да се посочат конкретни мотиви в този смисъл. На следващо място, доколкото се твърди отрицателен факт, то следва да се приеме, че тежестта на доказване е за жалбоподателя и тя му е указана.

Неоснователно намира становището на жалбоподателя за приложимост на директива 2003/86/ЕС. Тя няма директен ефект???, а съгласно ДР на ЗИД на ЗЧРБ в РБ, (ОБН. - ДВ, БР. 29 ОТ 2007 г.), § 40, Този закон въвежда изискванията на Директива 2003/86/ЕО на Съвета за правото на събиране на семейството.... Т.е. приложение следва да намерят нормите на ЗЧРБ, в които е

транспонирана директивата.

Основателно е становището на жалбоподателя за приложимост на чл. 34, ал. 5, изр. посл. ЗУБ, предвиждащ че предоставяне на доказателства по ал. 1, т. 1 - 3 не се изисква от непридружен малолетен или непълнолетен чужденец, получил закрила. Нормите на чл. 34, ал. 1 ЗУБ предвиждат изискването именно за предоставяне на доказателства за осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната, както и доказателства за осигурено жилище.

По отношение на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ настоящият състав намира, че не може да се направи извод, че не се доказва целта и условията на пребиваването. От преписката са налице достатъчно доказателства, от които да се направи извод, че целта на пребиваването е именно събиране на семейството.

По отношение на предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ (нова - ДВ, бр. 9 от 2011 г.) има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава; от доказателствата по делото – преписката по издаване на оспорения акт не се установява да са събрани такива доказателства, от които да се извлекат данни в посочения смисъл.

По отношение на предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 24. (нова - ДВ, бр. 23 от 2013 г., изм. - ДВ, бр. 97 от 2016 г.) са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване;

Съгласно чл.27, ал.6 от НУРИВОВР консулските длъжностни лица извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай, че е заявено такова по реда на чл.22 от Визовия кодекс.

Съгласно Инstrukция № КОВ-04-02-351 от 15 август 2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи МВнР чрез дирекция "К. отношения" съгласува заявленията за издаване на визи с Държавна агенция "Национална сигурност" и с Дирекция "Миграция" на Министерството на вътрешните работи. Нормата на чл.20, ал.4 от инструкцията разпорежда, че ако няма отрицателни становища от ДАНС и от ДМ и има положително становище на визовите органи, че не са налице основанията по чл.10, ал.1 ЗЧРБ, издаването на визата се разрешава. От анализа на разпоредбата на чл.34, ал.1 от Наредбата, във вр. с чл.10, ал.2 от Инstrukцията следва извод, че положителното становище на ДАНС, каквото в случая е налице, не обвързва останалите компетентни органи, участващи в съгласувателната процедура, които могат да постановят отказ по заявлението за виза, съгласно другите хипотези, посочени в чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ.

По делото е постъпило писмо № М-9617/19.5.2025 г. от ДАНС, видно от което се установява, че е проведена съгласувателна процедура относно процесното заявление за издаване на виза, по която е изразено отрицателно становище – поради основателни съмнения относно обосновката за целта и условията на планираното пребиваване и направените изявления. Становището е изразено по ел. път и няма писмени документи.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че становището не е мотивирано съобразно изискванията по чл. 30, ал. 2 от Наредбата за издаване на визи. Цитираната норма предвижда изискването за предоставяне на „мотивирано становище“, именно въз основа на което следва да

се вземе становище за издаване на виза.

Преценката на интересите на детето е направена с решението за събиране на семейството, но както се посочи, то не предоставя право на автоматично разрешение за влизане в страната, а относимите изисквания към заявлението за виза следва да бъдат спазени. Подаването на заявлението за виза въз основа на решение за събиране на семейство не обвързва компетентното консулско длъжностно лице да издаде виза, съгласно чл.33, ал.1 от Наредбата. Обратно, компетентният да разгледа визата орган е задължен след извършване на задължителни проверки, при наличие на основания по чл.10 ЗЧРБ, да издаде отказ.

Съвкупната преценка на така установените факти и обстоятелства сочат, че след извършването на дължимите проверки, правилно е формиран извод за основание за отказ по чл.10, ал.1 т.24 от ЗЧРБ и отказът е издаден при правилно приложение на материалния закон.

Следва да се приеме, че е издаден за целите, на основанията и по реда, установени от закона по смисъла на чл.4, ал.2 АПК и при спазване на принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 АПК – без да засягат правата на лицето в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваният отказ за издаване на виза е законосъобразен, макар и при наличие на само част от сочените в него основания, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното, Административен съд София – град, Първо отделение, 64-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. А., гражданин на С. срещу отказ за издаване на виза по заявление за издаване на виза № ВЕУ 25000310 V, подадено на 10.4.2025 г., издаден от завеждащ консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], Л..

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.